

Sygn. akt: III U 259/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 listopada 2014 r. w O.

sprawy z odwołania K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 11 lutego 2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

K. S. wniosła od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11.02.2014 r., znak (...), odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazała, że stan jej zdrowia pogarsza się, nie działają już żadne leki przeciwbólowe ani akupunktura, ma ograniczone ruchy rąk, potrzebuje pomocy drugiej osoby przy wykonywaniu prostych czynności, np. nie jest w stanie się schylić i sama zawiązać butów, nie nadaje się też do żadnej pracy, ponieważ nie może pozostawać w jednej pozycji. Leczy się u neurologa, w (...) z powodu przewlekłego zespołu bólowego kręgosłupa, u psychiatry z powodu zaburzeń depresyjno-lękowych, gdzie rokowania są niepomyślne. Z powodu coraz silniejszych bólów kręgosłupa zakwalifikowano ją do leczenia operacyjnego. Wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do renty.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 31.10.2013r. ubezpieczona K. S. (ur. (...)) złożyła w Oddziale ZUS w P. Inspektoracie w O. wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze złym stanem zdrowia. W celu ustalenia stopnia niezdolności do pracy, odwołująca skierowana została na badanie lekarskie przez lekarza orzecznika ZUS, który w swoim orzeczeniu z dnia 04.12.2013r. uznał, że K. S. nie jest niezdolna do pracy. Odwołująca wniosła sprzeciw od powyższego orzeczenia do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja Lekarska ZUS Oddział w W. nr (...), po przeprowadzeniu bezpośredniego badania

lekarskiego oraz po dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w orzeczeniu z dnia 27.01.2014r. także ustaliła, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy. Wobec powyższego Oddział ZUS w P. Inspektorat w O. decyzją z dnia 11.04.2014r. odmówił odwołującej K. S. prawa do renty.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

O dwołanie K. S. od decyzji ZUS z dnia 11.02.2014 r. nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.Dz.U.2013.1440) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonej, która spełnia łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolna do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy).

Definicję **osoby niezdolnej do pracy** zawiera art. 12 ust. 1-3 w/w ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. **Całkowicie niezdolną do pracy** jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast **częściowo niezdolną do pracy** jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik ZUS. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu. Komisja Lekarska rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy. Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 1 pkt 1 oraz art.14 ust. 2a, 2e, 2f i ust 3 cytowanej ustawy).

W świetle w/w przepisów zasadniczą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania K. S., było ustalenie, czy jest ona niezdolna do pracy, jeśli tak, to w jakim stopniu i jaki jest przewidywany okres trwania niezdolności oraz w jakim okresie ta niezdolność powstała.

Na okoliczność występowania niezdolności do pracy odwołującej Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii, chorób wewnętrznych, endokrynologii i psychiatrii. (k. 12 a.s.)

Biegli z zakresu: ortopedii M. R., neurologii A. G., psychiatrii J. W., po przeprowadzeniu w dniu 17.05.2014 r. badania odwołującej oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą stanu jej zdrowia, zdiagnozowali u niej: zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa L-S bez objawów korzeniowych i rozciągowych, zespół bolesnego barku obydwu stawów, torbiel jajnika lewego, otyłość i zaburzenia depresyjno-lękowe mieszane F41.2.

Zdaniem biegłych **w/w schorzenia nie powodują niezdolności do pracy..**

W uzasadnieniu biegli wskazali, że nie stwierdzono objawów korzeniowych i rozciągowych. Ruchomość w stawach barkowych jest zachowana w sposób dostateczny. Stwierdzone zaburzenia nerwicowe wymagają leczenia psychoterapeutycznego i farmakologicznego. Nie są jednak powodem do uznania inwalidztwa. (k. 18 a.s.)

Biegły z zakresu chorób wewnętrznych S. O., po przeprowadzeniu badania odwołującej się w dniu 30.08.2014 r. rozpoznał u niej stan po cholecystektomii. Zdaniem biegłego, przebycie cholecystektomii laparoskopowej nie **powoduje niezdolności do pracy**. (k. 38 a.s.)

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniosła K. S.. W piśmie z dnia 20.10.2014 r. wskazała, że nie zgadza się z twierdzeniem, że schorzenia nie czynią jej niezdolną do pracy. Stan zdrowia nie ulega poprawie pomimo przeprowadzonej kolejnej rehabilitacji. Co więcej, bóle nie zmniejszają się, ale wręcz nasilają, nawet niektóre zabiegi rehabilitacyjne powodowały dodatkowy ból. Bez silnych środków przeciwbólowych (ketonal, tramal) nie jest w stanie funkcjonować. Przez silny ból straciła pracę, której nie była już w stanie wykonywać, ponadto neurolog zabronił jej dźwigać, gdyż mogłoby to doprowadzić do trwałego kalectwa (kręgozmyk). Cierpi też na przewlekłe bóle barków i drętwienie rąk. Wskazała, że przy czynnościach dnia codziennego potrzebuje pomocy osób trzecich, nie jest w stanie przebywać w jednej pozycji przez dłuższy czas, ma kłopoty z ubiorem, zakupami, pozostaje na utrzymaniu matki emerytki. Podała, że oczekuje na operację kręgosłupa ze stabilizacją w K., której termin wyznaczono na 03.06.2015 r. (k. 61 a.s.)

Na rozprawie w dniu 19.11.2014 r. odwołująca się wskazała, że jest osobą schorowaną. Ma kłopoty z barkami, drętwieją jej nogi i ręce, cierpi na astmę. Pozostaje na utrzymaniu matki – emerytki, nie pracuje ani nie pobiera zasiłku. Podała, że z zawodu jest technikiem- ekonomistą, ale nie pracowała w zawodzie. Odwołująca się nie zgłaszała żadnych wniosków dowodowych. (rozprawa z dnia 19.11.2014 r., adnotacja 00:01:17, k. 64 a.s.)

W ocenie Sądu zastrzeżenia do opinii zgłaszane przez odwołującą nie podważają wniosków tej opinii. Odmierna ocena stanu zdrowia odwołującej w kontekście jej zdolności do pracy dokonana przez nią samą, nie zawiera bowiem żadnych argumentów podważających miarodajność dotychczas sporządzonych opinii. Zgodnie bowiem z ugruntowanym stanowiskiem judykatury Sąd nie musi na wniosek ubezpieczonego dopuścić dowodu z dodatkowej opinii biegłych, jeśli uzna, że ekspertyzy, którymi dysponuje, są wystarczające do wyjaśnienia jego stanu zdrowia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.01.2012r. I UK 195/11). Wskazać też należy, że zarówno doktryna jak i orzecznictwo stoją na stanowisku, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (wyrok SN z 4.08.1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479).

Zdaniem Sądu, dwie w/w opinie mogą stanowić podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Zostały one wydane przez biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych u odwołującej jednostek chorobowych. Biegli dokonali analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzili wywiad oraz badania odwołującej w dniach 17.05.2014r. i 30.08.2014r. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski, jakie znajdują się w opiniach są rzeczowe, spójne i logiczne, dlatego zasługują na uwzględnienie. Biegli odnieśli się do występujących schorzeń, określili stopień ich nasilenia i wpływ na zdolność do pracy. Lekarze rozpoznawali u odwołującej się schorzenia i dolegliwości bólowe kręgosłupa w odcinku L-S, zespół bólowy barków, torbiel jajnika lewego, otyłość oraz zaburzenia depresyjno – lękowe mieszane. Wszystkie te dolegliwości odwołująca się wskazywała w swoim odwołaniu i w zastrzeżeniach do opinii twierdząc, że powodują one niezdolność do pracy. Sam fakt występowania dolegliwości nie może jednak stanowić podstawy do uznania niezdolności. Istotny jest bowiem poziom nasilenia choroby, a poziom ten, zdaniem biegłych, u odwołującej nie sięga poziomu niezdolności do pracy.

Z akt rentowych wynika, iż odwołująca, z zawodu technik – ekonomista, w przeszłości zajmowała stanowisko krawcowej, sprzedawcy, pakowacza artykułów spożywczych, operatora maszyn, magazyniera. Do tych prac odnieśli się biegli sądowi w swoich opiniach stwierdzając, że odwołująca jest posiada zdolna do ich wykonywania – dolegliwości kręgosłupa nie powodują niezdolności do pracy, ruchomość w stawach jest dostateczna, a zaburzenia nerwicowe wymagają leczenia farmakologicznego i psychoterapii. Należy wskazać, że w niniejszej sprawie Sąd zajmował się

decyzją ZUS z dnia 11.02.2014r., zaś ubezpieczona może, w razie pogorszenia stanu zdrowia, ponownie złożyć wniosek o przyznanie prawa do renty.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że prawidłowe jest stwierdzenie wszystkich powoływanych w sprawie biegłych o zdolności K. S. do pracy.

Odwołująca nie spełnia więc przesłanek do przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i jej odwołanie od decyzji ZUS z 11.02.2014 r. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. podlega oddaleniu.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.